

Wywiad środowiskowy z osobą bezdomną

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 16, grudzień 2016 23:00

Bernadeta Skóbel

Odsłony: 4421

Gdyby przyjąć, iż brak podania adresu uniemożliwia przeprowadzenie wywiadu środowiskowego, z możliwości korzystania z pomocy społecznej wykluczone byłyby osoby bezdomne, które to przede wszystkim powinny być jej beneficjentami. Wyrok WSA w Krakowie z 5 grudnia 2016 r. sygn. III SA/Kr 1333/16.

W rozpatrywanej sprawie strona złożyła wniosek o przyznanie zasiłku celowego. Wskazała adres do korespondencji ale nie wskazała miejsca swojego pobytu. Podała jedynie, że jest osobą bezdomną i przebywa wszędzie, a śpi w miejscach, o których nie może powiedzieć. W związku z niewskazaniem przez skarżącą miejsca aktualnego noclegu lub pobytu, do czego była pisemnie wzywana, organ nie przeprowadził wywiadu, uznając że strona nie współpracuje z pracownikiem socjalnym w rozwiązywaniu swojej trudnej sytuacji życiowej. W Organ odmawiając przyznania zasiłku wskazał, że strona złożyła wniosek o pomoc, a następnie zgłosiła się do pracownika socjalnego i stosując groźby wobec niego próbowała wymóc przyznanie pomocy. Tym samym postawę skarżącej organ potraktował jako bierną, a nawet roszczeniową. SKO utrzymało decyzję w mocy. WSA w Krakowie wyrokiem z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt III SA/Kr 1480/13 oddalił skargę strony na decyzję SKO. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt I OSK 3060/14, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Krakowie. NSA wskazał m.in., że dla wykazania faktu braku współpracy skarżącego z pracownikiem socjalnym nie jest wystarczające samo stwierdzenie organu.

Obowiązek współdziałania musi być bowiem dostosowany do konkretnej sytuacji i osoby. Zatem powołana okoliczność braku współpracy powinna znajdować potwierdzenie w zgromadzonym w aktach sprawy materiale i powinna mieć rzeczywisty charakter, a uzasadnienie decyzji odmawiającej udzielenia pomocy społecznej z tego powodu powinno zawierać nie tylko wskazanie przyczyn uznania braku współpracy, ale także analizę i ocenę sytuacji wnioskującego w odniesieniu do braku współpracy i rodzaju wnioskowanej pomocy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, będąc związany wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny, rozpatrzył sprawę ponownie i uchylił decyzję organów I i II instancji. W uzasadnieniu wyroku podkreślono, że obowiązek współdziałania w każdym przypadku należy indywidualizować w odniesieniu do osoby wnioskującej, czy korzystającej z pomocy społecznej i sytuacji, w jakiej się znajduje. Sąd zwrócił uwagę, że w poprzednich latach organ przeprowadzał wywiady środowiskowe ze stroną w różnych miejscach, w tym m.in. na dworcu, co nie było przeszkodą w podjęciu pozytywnej decyzji w sprawie zasiłku celowego. W ocenie sądu organy nie wykazały dlaczego kwestionują wiarygodność skarżącej w zakresie oświadczenia, że "śpi wszędzie i przebywa na ulicy", co jest przecież istotą bezdomności. Nie sposób uznać, że brak wskazania przez skarżącą adresu pobytu uniemożliwia organowi prawidłowe ustalenie jej rzeczywistej sytuacji materialno-bytowej.

Źródło: [CBOSA](#)